Arhitectul Arghir Culina

Hotelurile Union şi Stănescu- arhitect Arghir Culina

Cu hotelurile Union şi Stănescu (numit ulterior Negoiu) Arghir Culina se apropie şi mai mult de art deco. Am încercat în ultimul an pe parcursul mai multor episoade o prezentare cronologică a câtorva clădiri ale acestui arhitect, dar am dat un pic peste cap lucrurile. Oricum, imobilul din Hristo Botev precede cele 2 hoteluri, care sunt cam din aceeaşi perioadă cu blocul de lângă Cişmigiu, iar hotelul Ambasador este mai recent.

(imagine din cartea BUCURESTII ANILOR '30 - Aristide Stefanescu, Ed. NOI)

Inaintea existentei unui hotel Union pe strada Câmpineanu (vide supra), a fiintat acolo un han numit chiar Union, de unde si vine numele hotelului, unul dintre ultimele hanuri ale Bucurestilor cu una dintre primele cafenele ale orasului. Vechiul hotel Union fost amenajat prin anii 1930. Vis-à-vis de han era hotel Regal. Pe locul lor au fost construite noile hoteluri Stănescu, în 1928-1929, si Union 1932-1934. Asa se face ca cele doua hoteluri vor intra in circuitul turistic alaturi de alte 4 – Bulevard, Splendid, Athenee Palace si Grand Hotel, la categoria hoteluri de lux.

(imagine din cartea BUCURESTII ANILOR '30 - Aristide Stefanescu, Ed. NOI)

(imagine din cartea BUCURESTII ANILOR '30 - Aristide Stefanescu, Ed. NOI)

Dupa o restaurare in anii 70 a hotelului Union au venit anii de dupa 1989 cu aparitia firmelor multinationale si nevoia de spatii pentru birouri. Asa se face ca ambele au fost complet renovate, in unele locuri nu tocmai fericit. Astazi in fostul hotel Stanescu zace BRD-GSG (poate si altii) iar in Union doar altii, despre care nu pot sa dau detalii.

Pentru alte imagini vezi şi site-ul Bucureştii Vechi. Foarte bune sunt si cele de la Andreea.
Să mai adaug doar că inginerul Emil Prager a fost din nou colaboratorul arhitectului A.C. Cât despre turnul care striveşte mai nou hotelul Stănescu, numai de bine.

Casa pictorului uitat: Kimon Loghi – arhitect Arghir Culina

„*Pentru obstea mica a pictorilor, Kimon Loghi era insasi gloria. Daca, in anii de faima, tablourile de serie sau pur si simplu proaste ii erau laudate, platite si tezaurizate laolalta cu marile reusite, dupa ce pictorul si-a pierdut, in 1942, vederea, fidelii si averea, lucrarile bune i-au fost judecate impreuna cu esecurile.*"
Tudor Octavian – PICTORI ROMANI UITATI, Noi Media Print, 2003

Kimon Loghi s-a nascut in 1873 la Serres, in Macedonia, intr-o famile cu stare si cultivata. Scoli a urmat la Bucuresti, Academia de Arte Frumoase, unde i-a avut profesori pe Frederick Storck si pe Theodor Aman (acesta a fost cel care i-a sugerat sa semneze Kimon si nu Chimon, numele fiindu-i citit in romana, uneori, Şimon sau Simon) dar si la Munchen, fiind foarte puternic influentat de scoala pictorilor germani, in special de simbolistii munchenezi .

Instaurarea unui nou regim la Bucuresti, bolsevizarea autoritatilor, chiar si culturale, precum si respingerea de care dadeau dovada pictorii nostri de influenta franceza in raport cu cei de scoala germana au facut ca foarte multe din lucrarile lui ramase in tara sa fie depozitate si uitate prin subsoluri. O mare parte din tablourile lui Kimon Loghi au fost cumparate de greci in felul acesta dorind sa si-l asume ca artist national, iar din Grecia au ajuns in muzee sau colectii particulare din America. Cert este ca si astazi mai multe informatii despre el gasesti pe site-uri straine, unde apare ca macedonean.

Iar, la atelierul bucurestean unde a lucrat, aflat pe strada Viisoarei la numarul 2, singura dovada este o placuta mica de bronz pe care e trecut numele artistului, atat. Casa, in stil Art Nouveau, poarta semnatura arhitectului Arghir Culina si el de origine aromana (trebuie ca a fost importanta originea comuna insa nu stiu daca Arghir Culina a proiectat casa pentru Kimon Loghi).

Dezvoltarea volumului pe verticala cu o amprenta relativ mica la sol, acesta este stilul lui Arghir Culina, pe care il regasim si la Proprietatea Culina (imobilul de raport), hotelurile Union sau Stanescu (in episoade viitoare).

Acum casa pare parasita. Iar daca nu este parasita inseamna ca nu este ingrijita. Niste termopane nenorocite si un soi de firma kitsch pe care scrie salon de infrumusetare sau coafura. Ceva de genul asta. As spune ca atat pictorul cat si arhitectul sunt ignorati si dati uitarii.

Casa Emil Prager- arhitect Arghir Culina

Nu ştiu ce aş putea spune aici. Nici n-aş vrea să dau informaţii greşite, nici măcar nu ştiu prea multe despre casă, sunt şi cam apatic, scuze.

Am prezentat pâna acum 2 imobile de raport ale lui Arghir Culina, cel puţin la unul colaborând cu inginerul şi antreprenorul Emil Prager, longevivul (1888-1985) meu fost co-licean, dacă putem spune aşa. Acest al treilea episod din pseudoserialul Arghir Culina prezintă o vilă în care a locuit Emil Prager. Casa e construită în 1931-1932 iar direcţia art deco este evidentă.

Parcă citeam pe undeva (oare în 'Povestiri ale domnilor/ doamnelor din Bucureşti', by Victoria Dragu Dimitriu?) că Prager ar fi locuit într-un bloc lângă Biserica Albă. Cu numele Casa Prager a fost cunoscută şi recent demolata vilă proiectată de Henriette Delavrancea. Paul Smărăndescu ar fi proiectat şi el două *case Prager*. Să amintim şi de o altă casă Prager, cea de pe Calea Victoriei (aici fără legătură cu Emil Prager- dar oare era rudă cu Sigmund Prager? a se vedea Bucureştii Vechi). În ce măsură au fost reşedinţele inginerului sau proprietăţile lui nu ştiu să zic (sau ale altui Prager?). Probabil detalii se pot afla din cartea fostului ministru cederist Nicolae Noica,

Emil Prager - un model (editura Maşina de Scris 2004). În Ziarul Financiar a apărut acum câţiva ani un articol de prezentare a acestei cărţi. Este redat acolo un fragment din confesiunile fiicei lui Emil Prager, Anca Costa Foru: *In 1931, Emil Prager isi cladeste in Bucuresti o casa pentru familia sa, care intre timp sporise la patru copii, prin nasterea a inca unui fiu si a mea, ultima nascuta.*

1931, deci probabil e vorba de vila prezentată aici. Am omis să spun, dacă era nevoie, se află în piaţa Quito, pe strada Paris. Continuă citatul:

[...]*casa in care la sfarsitul anilor '40 ne-am inghesuit vreo opt familii straine, in discordie, si in care am devenit dupa nationalizare chiriasi, supravegheati atent, nu doar de sectorist. Margareta Prager avea sa moara si ea tot acolo, in 1952; nu avusese capacitatea de cicatrizare a barbatului ei si moartea fiului o prabusise. Iar in primavara lui 1961, in 24 de ore (care - ce e drept - s-au lungit la 48, dar nu mai mult!) am fost evacuati din locuinta manu militari, pentru a o lasa la dispozitia Corpului Diplomatic. Care este si astazi beneficiarul ei.*

închei cu o imagine veche, aceeaşi sursă ca întotdeauna

Blocul Societatii de Asigurari Dacia-Romania- arhitect Arghir Culina

La putin timp dupa imobilul de pe Hristo Botev, Arghir Culina facea un nou pas catre art deco, prin constructia acestui bloc de langa Cismigiu, vis-a-vis de Primarie.

Privind varietatea elementelor arhitectonice mi-am dat seama de sursele de inspiratie ale celor care au construit centrul civic. Balcoane ondulate, fier forjat, coloane, fel de fel de inventii pe acoperisuri... Replicile sunt insa la mare distanta de originale, si as indrazni sa identific cateva motive. In primul rand, cladirile noi arata de parca ar fi fost proiectate de mai multi oameni, fiecare lucrand la cate o bucatica independent de ceilalti, rezultatul fiind un puzzle in care bucatelele au fost infipte cu forta una intr-alta. Apoi, nu exista nici un fel de atentie la detalii, totul pare lucrat din topor. Ma uit o postare inainte si vad ornamentele de pe casa Gradisteanu, cu totul altceva. Si in fine, materialele de constructie folosite in anii 80. Urate, deja blocurile alea par foarte vechi. Probabil e si una dintre cauzele absentei detaliilor.

Imagini cu admirabilele etaje superioare.

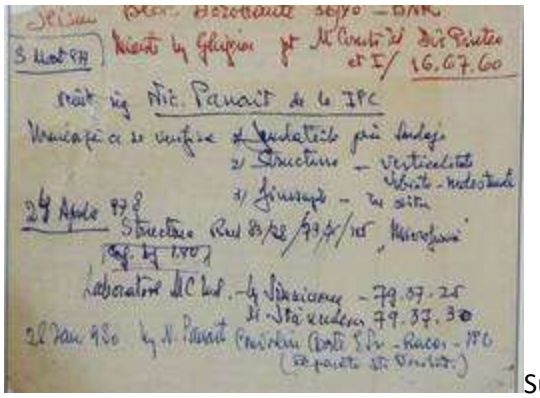

Sigur, bannere, aere, antene, termopane, dar astea sunt semnele progresului(?) Poate ar trebui sa fim multumiti ca pe langa cladirile de mai la deal, de pe Bd Regina Elisabeta, cea de fata nu a fost abandonata

Read more:
http://bucurestiinoisivechi.blogspot.com/search/label/Arghir%20Culina#ixzz1RnLQAfY0

Emil Prager: A trăit un secol. A construit un oraş

Unul dintre cei mai importanţi constructori români din perioada interbelică s-a născut în anul în care a fost inaugurat Ateneul şi a murit când prindea viaţă Casa Poporului.

- Sursa: „Emil Prager, un model” - Editura Vremea
- Sursa: EVZ
- Sursa: EVZ
- Sursa: EVZ

- Sursa: "Emil Prager, un model" - Editura Vremea
- Sursa: EVZ
- Sursa: „Emil Prager, un model” - Editura Vremea

PERSONALITATE

Emil Prager a văzut lumina zilei în 1888, în familia unor austrieci originari din Moravia - veniţi în România pe urmele Regelui Carol I. I-a fost elev lui Anghel Saligny, a lucrat la stat şi în privat, şi a construit zeci de clădiri publice în perioada interbelică. O monografie dedicată figurii sale a fost retipărită anul trecut, la Editura Vremea, sub semnătura fostului ministru Nicolae Noica. Din ea răzbate portretul bărbatului meticulos şi tenace, subjugat de pasiunea construcţiilor, a cărui forţă a sfidat toate nenorocirile unei vieţi în care a trebuit să-şi înmormânteze fiii, o nevastă, şi să vadă cum îi sunt furate casa, întreprinderea şi dreptul de a-şi folosi liber mintea.

Despre autor şi Bibliografie

Chiar din ziua cand a fost investit cu titlul de inginer, la 1 iulie 1912, s-a simtit mandru si onorat sa se inscrie printre membrii Societatii Politehnice, la care a ajuns cu timpul membru in Comitet. Din 1938 a facut parte si din Colegiul Inginerilor. Atasamentul si dragostea sa pentru breasla inginerilor s-au manifestat prin fapte. El a fost printre cei care au militat pentru ca asociatia inginerilor sa aiba in proprietate un sediu. Cand aceasta idee s-a concretizat, a contribuit cu proiectul de executie a constructiei de beton armat si a asistat personal la turnarea betoanelor pentru Palatul Inginerilor din Calea Victoriei nr. 118, care va implini in martie a.c. 80 de ani de la inaugurare (11 martie 1928). Desi era in acel moment un inginer consacrat, care lua onorarii mari pentru prestatiile sale, lucrarile le-a executat gratuit.

S-a nascut la Bucuresti in ziua de 18/31 august 1888, intr-o casa din mahalaua Cazarmii, de sub dealul Arsenalului Armatei. Tatal lui, Iulius Prager, a fost functionar comercial si mama, Maria, casnica, oameni modesti, veniti din comuna Pancota (Banat). La 9 ani a ramas orfan de tata. Dupa ce a absolvit Liceul Gh. Lazar, sectia reala, in 1907 s-a inscris la Scoala Nationala de Poduri si Sosele. Bine pregatit din liceu, a obtinut prin concurs o bursa de studii care l-a scutit de grijile materiale. A terminat facultatea cu distinctie. A fost discipol al marilor profesori Anghel Saligny, Elie Radu si Ion Ionescu Bizet. In seria de 11 absolventi din anul 1912, a fost coleg cu Ion Beles, Henri Teodoru si Aurel Ioanovici, care au devenit constructori renumiti.

Ca inginer constructor si-a inceput activitatea la Directia Generala a Porturilor si Cailor de Comunicatie pe Apa, unde a lucrat pana in 1921 sub conducerea lui A. Saligny, la Portul Constanta si la porturile de la Dunare. Fire intreprinzatoare, din 1921 pana in 1948 a condus un birou propriu de studii si proiecte pentru expertize si lucrari de beton armat, primul din tara, transformat mai tarziu in Antrepriza de Constructii Emil Prager.

Din 1948 a lucrat la inceput in intreprinderi de stat subordonate Ministerului Constructiilor, iar apoi la Ministerul Energiei Electrice, ca inginer sef si in calitate de consilier tehnic.

Activitatea lui in constructii s-a intins pe o perioada de 70 de ani, timp in care a realizat importante cladiri monumentale, civile si industriale.

Lista proiectelor de executie a constructiilor din beton armat realizate de E. Prager este foarte mare. Amintim numai pe cele mai importante executate in Bucuresti si in tara. Constructii administrative: Muzeul Taranului Roman din Sos. Kiseleff; Palatul Regal si actualul sediu al Ministerului Internelor si Reformei Administrative din Piata Palatului; localul AGIR din Calea Victoriei nr. 118 si cel al Centrului de Documentare Tehnica din str. G. Enescu; Spitalul Elias; cladirea in care a functionat Ministerul Energiei Electrice din Bd. Magheru; Academia de Inalte Studii Militare; cladirea ziarului Universul din str. Brezoianu; Sala Dalles; Biblioteca Centrala Universitara din Iasi. Constructii civile: blocurile de locuinte din bd. Elisabeta nr. 24 si din Calea Victoriei nr. 63, 68/70, 100, 218 si Calea Dorobantilor nr. 36/40; Hotelul Union; locuinte in cartierul Ferentari s.a. Constructii industriale: termocentralele Floresti – jud. Prahova, Schitu-Golesti – jud. Dambovita, silozurile de cereale din Buzau si Chitila, uscatoria de cereale din Constanta. Biserici: catedrala de la Hunedoara, biserica din Costesti, jud. Arges. A mai executat

consolidari, iar cladirile avariate de cutremure si de bombardamentele din timpul razboiului, cum ar fi cupola Ateneului Roman, le-a refacut cu fonduri proprii.
Constructiile realizate de E. Prager au rezistat marilor cutremure din 1940, 1977, 1986, 1990, fapt care demonstreaza probitatea profesionala a marelui constructor.
El a adus contributii personale la dezvoltarea stiintei si tehnicii romanesti, prin introducerea mecanizarii in santierele de constructii, a betonierelor si elevatoarelor mecanice si electrice (1925), macaralelor mobile (1929), transportarea betonului prin conducte cu aer comprimat (1936) si multe altele.
A publicat numeroase articole de specialitate, prin care a raspandit experienta si metodele originale utilizate de el in constructii, cum ar fi: Calculul sectiunilor dreptunghiulare dublu armate (1914); Organizarea lucrului in constructii (1931); Problema drumurilor in Romania (1944); Pentru introducerea tehnicii noi in constructii (1956) s.a.
S-a casatorit cu celebra artista dramatica Elvira Godeanu, societara a Teatrului National.
La varsta de 90 de ani a scris si publicat un tratat magistral, de referinta pentru constructori, monografia Betonul armat in Romania, aparuta in 1979.
Desi nu a fost profesor, a fost preocupat de pregatirea ucenicilor si meseriasilor, organizand pentru ei scoli de calificare.
S-a stins din viata intr-o iarna foarte geroasa, la 1 februarie 1985.
Cei care l-au cunoscut isi aduc aminte de el cu emotie si povestesc despre onestitatea, cultura generala si profesionala si in special despre omenia cu care a ajutat pe cei care aveau nevoie.
In memoria marelui constructor, ca omagiu, pe calendarul AGIR din acest an a fost imprimata fotografia sa.

Daca dorim sa asociem tema tehnica a „betonului armat“ de ceea ce se numeste o personalitate puternica nu avem decat sa strabatem strazile Bucurestilor si sa ne oprim in fata unor cladiri monumentale, emblematice, pentru orasul capitala. Ne referim exclusiv la constructii, la modul in care conceptia arhitecturala si-a gasit intruchiparea in edificii remarcabile. In cazul la care ne referim, intregul spatiu de care dispunem poate fi ocupat cu o simpla enumerare care sa inceapa cu impunatoarea cladire a Ministerului Administratiei si Internelor, sa continue cu Palatul Societatii Politehnice (actualul sediu al AGIR) si sa se incheie cu complexul care, in dealul spre Cotroceni, alcatuieste Academia Militara.
Oferind aceste „detalii“ am furnizat celor avizati numele celui care le-a ridicat: inginerul de exceptie Emil Prager. Nascut pe meleaguri romanesti, in 1888, dintr-o familie de austrieci veniti in tara noastra la rugamintea Regelui Carol I, Emil Prager a fost unul dintre stralucitii elevi ai lui Anghel Saligny, iar prin acest fapt am spus ceea ce este esential atat in ceea ce priveste traditia, cat si spiritul care l-a animat pe tanarul inginer constructor format la prestigioasa Scoala Nationala de Poduri si Sosele. Cine doreste sa cunoasca viata si opera lui Emil Prager are posibilitatea s-o faca citind o deosebit de reusita monografie scrisa documentat, cu talent, de inginerul Nicolae Noica, fost ministru al constructiilor. In ceea ce ne priveste, dorim doar sa supunem atentiei cititorilor elemente consonante titlului acestor insemnari.
Unul dintre cele mai mari merite ale inginerului Emil Prager consta in promovarea betonului armat in constructiile din tara noastra. Experienta sa in domeniu si-a gasit o concludenta reflectare intr-o carte de referinta aparuta in 1938, carte intitulata sobru Betonul armat in

Romania. Constructiile la care l-a folosit sunt, fara exagerare, de ordinul sutelor, de la cele enumerate pana la Catedrala din Hunedoara si Biblioteca Universitara din Iasi. Numele sau este inscris pe placi memoriale sau s-ar cuveni sa fie scris in cazul unor termocentrale sau constructii feroviare si rutiere, practic, din toate zonele tarii, din Nord in Sud, din Vest in Est. „Betonul armat“ i-a fost, pretutindeni, cel mai important material de constructie, iar acest fapt poate constitui, metaforic vorbind, leitmotivul evocarii de fata. A fost un om cu un veritabil caracter „beton armat“, solid, flexibil, adaptat conditiilor de loc si de timp, dedicat meseriei sale pana la sacrificiu. Acestea nu sunt formule conventionale, ci expresii ale unor fapte de viata.
Activitatea sa l-a situat, firesc, in randurile oamenilor cu stare in tara noastra. A fost patronul unei mari firme, Antrepriza inginer Emil Prager. Vremurile tulburi de dupa cel de-Al Doilea Razboi Mondial, nationalizarea din 1948, l-au lasat, practic, fara avere. Dedicat telului sau de-o viata intreaga, a lucrat aproape 30 de ani in calitate de consilier la Ministerul Energiei Electrice. Nu s-a simtit deloc desconsiderat si a apreciat ca prioritatea reprezentata de electrificarea tarii ii oferea un larg camp de afirmare in serviciul public. Astfel, a acordat asistenta de cel mai inalt nivel la toate marile lucrari efectuate pana in anul 1978, cand a iesit la pensie. Lista contine baraje, centrale electrice hidro si termo, lucrari de arta.
Un episod extrem de semnificativ, care – intr-un anumit sens – ii incununeaza viata, a fost legat de urmarile puternicului cutremur de la 4 martie 1977. Pensionar fiind, la venerabila varsta de 89 de ani, s-a reasezat la masa de lucru si a pregatit solutii pe care specialistii japonezi, americani si rusi, veniti in tara sa studieze posibilitatile de refacere a ceea ce fusese distrus si de a construi ceva mai solid, le-au apreciat la superlativ, fiind coplesiti de tineretea spirituala a interlocutorului lor. Marele constructor s-a stins din viata la mijlocul anilor 80 si n-a mai avut parte sa vada schimbarile intervenite la finalul acestui deceniu. Nu stim cum le-ar fi evaluat, insa – cu siguranta – ar fi intrevazut noile perspective in domeniul constructiilor si ar fi militat pentru fructificarea lor deoarece a fost, deopotriva, un om de conceptie si un om de actiune. Nu putem incheia fara sa repetam intrebarea pe care am pus-o ori de cate ori am evocat o personalitate reala: avem sau nu avem modele demne de urmat in trecutul si prezentul nostru? Unul dintre raspunsurile obligatorii si deplin clarificatoare este cel al personalitatii din „beton armat“, a marelui inginer constructor Emil Prager.

rghir Culina, arhitectul hotelurilor din centrul Capitalei

Înainte de proiectul „Ambasador“, celebrul arhitect al anilor ‘30 – ’40, Arghir Culina, a proiectat alte două clădiri reprezentative pentru Capitala acelor ani.

Este vorba despre hotelurile Union, construit între 1932 şi 1934 şi Stănescu, numit ulterior Negoiu, ridicat ceva mai înainte, între 1928-1929, ambele în plin centrul Bucureştiului, aproape de Palatul Regal. Toate cele trei hoteluri sunt construite în stilul arhitectural art deco, preferat de Culina.

Hotelul Ambasador în 1974, cea mai înaltă clădire de pe Bulevardul Magheru (foto: armyuser.blogspot.com)

Negoiu şi Union au intrat repede în circuitul turistic de lux al Capitalei, alături de Bulevard, Splendid, Athenee Palace şi Grand Hotel. Între timp, doar ultimele două au mai rămas în acest circuit.

Aldescu Maria Valentina grupa 507

Taras Alexandra grupa 507